

Arrest

nr. 156 152 van 5 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. MOMMAERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.11.2014 werd ingediend door:

Naam: (...) Voorna(a)m(en): (...) Nationaliteit: Rwanda (Rep.)
Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner; zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het dossier blijkt dat de wettelijke samenwoning werd afgesloten op 10.06.2014, deze samenwoning werd geregistreerd op 5.09.2014. Sinds 19.11.2014 woont betrokkene officieel op hetzelfde adres als de referentiepersoon, dit is geen jaar voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie. Uit het woonstverslag van d.d. 06.01.2014, opgesteld naar aanleiding van de aanvraag 9bis van betrokkene, werd vastgesteld dat betrokkene toen inderdaad reeds woonachtig was op het adres van de referentiepersoon. Echter, in dit verslag is expliciet opgenomen dat de aanvrager een afzonderlijke slaapkamer heeft. Vandaar dat er niet kan gesteld worden dat betrokkenen reeds 1 jaar samenwonend waren (als koppel) voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Voor zover betrokkene wenste aan te tonen overeenkomstig de tweede mogelijkheid een duurzame en stabiele relatie met de Belgische referentiepersoon te onderhouden werden wellicht volgende documenten voorgelegd: factuur van AZ Sint-Blasius dd 06.09.2014, factuur waterverbruik voor de periode van 15.11.2013 tot 02.11.2014, een doktersbriefje dd 28.07.2014, een aantal Omnipassen en een aantal foto's van hen beiden. Zoals reeds voorheen gesteld, wordt niet betwist dat betrokkene de Belgische referentiepersoon zeker kende sinds januari 2014, gezien ze toen een woning deelden. Echter, dit hoeft niet noodzakelijk te betekenen dat zij elkaar kenden in het kader van een liefdesrelatie. De facturen op naam van betrokkene, gericht aan het adres van de referentiepersoon, de vereffening van de ziekenhuisfactuur van betrokkene door de referentiepersoon in november 2014 en de waterfactuur van het adres van betrokkenen dragen in die zin niets bij. Er wordt niet betwist dat betrokkenen samenwonend waren sinds januari 2014, noch dat zij de wettelijke samenwoning afsloten op 10.06.2014, wel dat ze al minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf als een liefdesrelatie onderhouden. De foto's doen evenmin afbreuk aan deze vaststellingen. Er werd bijgeschreven bij welke gelegenheid ze werden genomen. Dit moet beschouwd worden als een verklaring op eed door betrokkene. De waarachtigheid van deze verklaringen kan niet worden nagegaan bij gebrek aan objectief verifieerbare elementen die de context waarbinnen de foto's werden gemaakt bevestigen.

Nergens is sprake van een gemeenschappelijk kind.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het duurzaam en stabiel karakter van de relatie met de referentiepersoon werd niet afdoende aangetoond. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstrekken*“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de motiveringsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

“In de bestreden beslissing wordt aan verzoekster het verblijfsrecht geweigerd omdat ze volgens verwerende partij voorafgaand aan de aanvraag van 18 november 2014 niet reeds een jaar samenwonend was als koppel met de heer (...).

Nochtans diende verzoekster reeds op 19 december 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in waarin vermeld wordt dat ze sinds 18 juli 2013 samenwoont met de heer (...). (stuk 3)

Naar aanleiding van deze aanvraag werd op 6 januari 2014 een woonstverslag opgemaakt. Hieruit blijkt onomstotelijk dat verzoekster inderdaad op dat adres woont. In het betreffende verslag zou echter vermeld staan dat verzoekster een afzonderlijke slaapkamer heeft.

Verwerende partij leidt hieruit compleet foutief af dat betrokkenen geen koppel zouden vormen. Immers vermeldt de bestreden beslissing letterlijk: “Echter, in dit verslag is expliciet opgenomen dat de aanvrager een afzonderlijke slaapkamer heeft. Vandaar dat er niet kan gesteld worden dat betrokkenen reeds 1 jaar samenwonend waren (als koppel) voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.”

Uit het loutere feit dat het huis van de heer (...) meerdere slaapkamers heeft (vier in totaal) leidt de verwerende partij af dat verzoekster en de heer (...) geen koppel vormen en wordt de aanvraag van verzoekster afgewezen.

Echter delen verzoekster en de heer (...) wel degelijk een slaapkamer. Een tweede slaapkamer wordt daarbij gebruikt als dressing voor het opbergen van kleren. Bovendien, zelfs indien betrokkenen een afzonderlijke slaapkamer zouden hebben, quod certe non, dan nog kan hier niet uit afgeleid worden dat ze geen koppel zouden vormen. Er kunnen immers tal van redenen zijn waarom koppels een afzonderlijke slaapkamer hebben.

Waar de verwerende partij uit deze vermelding in het woonstverslag dat verzoekster een afzonderlijke slaapkamer heeft afleidt dat betrokkenen geen koppel vormen en de aanvraag van verzoekster afwijst, is sprake van een manifest motiveringsgebrek.

Verwerende partij gaat bovendien voorbij aan het gunstig advies van de procureur des konings van 1 september 2014 in het kader van de verklaring tot wettelijke samenwoning welke betrokkenen hebben afgelegd op 10 juni 2014. Dit gunstig advies impliceert immers dat de procureur vaststelt dat er geen sprake is van een schijnsamenwoning en dat betrokkenen dus wel degelijk een koppel vormen. Verwerende partij maakt hiervan geen gewag in de bestreden beslissing.

Uit dit feit kan echter afgeleid worden dat betrokkenen wel degelijk een koppel vormen (en steeds gevormd hebben).

Verwerende partij schendt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel waar dit feit niet in haar beoordeling betrokken wordt. Nochtans houdt het respect voor de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het is duidelijk dat de verwerende partij echter niet alle relevante stukken in haar beoordeling heeft betrokken.

Bovendien vermeldt de bestreden beslissing dat bij de aanvraag van verzoekster onder meer een doktersbriefje van 28 juli 2014 en een aantal Omnipassen werden voorgelegd. Hiermee kon verzoekster bewijzen dat haar partner, de heer (...), de voor haar noodzakelijke kosten draagt inzake medische uitgaven en mobiliteit. Dit gegeven kadert uiteraard in het feit dat beide een relatie hebben. Echter blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij deze stukken in haar overwegingen heeft beoordeeld. Minstens wordt hieromtrent niets gemotiveerd. Dit is een manifeste schending van de motiveringsplicht.

Waar vaststaat dat betrokkenen een koppel vormen, samenwonen en een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd, schendt verwerende partij in de bestreden beslissing ook het proportionaliteitsbeginsel.

Immers ontstaat een manifeste wanverhouding tussen de gevolgen van de bestreden beslissing voor de verzoekster en de doelstellingen van deze beslissing.

Uit de feiten blijkt dat verzoekster wel degelijk aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet voldoet om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te krijgen in het kader van haar gezinsvorming met de heer (...).

Dat aan verzoekster een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd heeft dan ook disproportionele gevolgen voor haar situatie, welke niet in een redelijke verhouding staan tot het voordeel voor de overheid.”

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De vermeende schendingen dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 40ter en 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40ter:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2, eerste lid:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...).”

Het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond.

De verwerende partij is van oordeel dat in het woonstverslag van 6 januari 2014 expliciet is opgenomen dat de aanvrager een afzonderlijke slaapkamer heeft, waardoor niet kan worden gesteld dat betrokkenen reeds 1 jaar samenwonend waren (als koppel) voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

De verzoekende partij stelt daar tegenover dat zij en haar partner wel degelijk een slaapkamer delen. De tweede slaapkamer wordt gebruikt als dressing. Verder werpt zij op dat, zelfs indien betrokkenen een afzonderlijke slaapkamer zouden hebben, hier nog niet kan worden afgeleid dat ze geen koppel vormen, aangezien er immers tal van redenen kunnen zijn waarom koppels een afzonderlijke slaapkamer hebben.

Hoewel verzoekster lijkt te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat het slapen in een afzonderlijke slaapkamer er op zich niet aan in de weg staat dat zij en haar partner een duurzame en stabiele relatie

hebben in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, moet worden vastgesteld dat zij bij dit argument geen belang heeft: beide partijen zijn het er, volgens de procedurestukken, over eens dat het woonstverslag van 6 januari 2014 het onomstotelijk bewijs zou leveren van de samenwoning. Echter, dit document toont, gelet op de datum ervan, niet aan dat de betrokkenen een jaar voorafgaand aan de aanvraag -op 18 november 2014- samenwoonden. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekster verwijst naar het gunstig advies van de procureur des konings van 1 september 2014 in het kader van de verklaring tot wettelijke samenwoning die werd afgelegd op 10 juni 2014. Deze data laten niet toe te besluiten tot een samenwoning van een jaar voorafgaand aan het indienen van de aanvraag. Het loutere gegeven dat de procureur een positief advies met betrekking tot de wettelijke samenwoning heeft gegeven laat op zich niet toe aan te nemen dat is voldaan aan de wettelijk bepaalde voorwaarden, zodat verzoekster evenmin een belang heeft bij haar grief aangaande het niet vermelden van dat advies, temeer nu dit advies betrekking heeft op de wettelijke samenwoning die wel degelijk werd betrokken bij de beoordeling van de aanvraag.

De verzoekende partij betoogt verder dat de voorgelegde documenten, onder meer een doktersbriefje van 28 juli 2014 en een aantal Omnipassen, het bewijs vormen dat de referentiepersoon de noodzakelijke kosten draagt voor de betrokkene inzake medische uitgaven en mobiliteit. Zij voert aan dat dit gegeven kadert in het feit dat beide een relatie hebben en stelt dat hieromtrent niets wordt gemotiveerd. Zij kan hierin echter niet worden bijgetreden: in de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de andere voorgelegde documenten, een factuur van AZ Sint-Blasius dd 06 september 2014, een factuur waterverbruik voor de periode van 15 november 2013 tot 02 november 2014, een doktersbriefje dd 28 juli 2014, een aantal Omnipassen en een aantal foto's van hen beiden, niet noodzakelijk betekenen dat de betrokkenen elkaar kenden in het kader van een liefdesrelatie. Er werd dienaangaande dus onmiskenbaar wél gemotiveerd. Het loutere feit dat verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de verwerende partij, kan op zich niet tot de vaststelling leiden dat hierover kennelijk onredelijk zou zijn geoordeeld.

2.1.3. Verzoekster is er niet in geslaagd de beoordeling, door de verwerende partij, van de elementen van haar aanvraag als kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel af te doen. Het eerste middel kan niet worden aangenomen. De eerste bestreden beslissing blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM en van de motiveringsplicht. Verzoekster zet het middel uiteen als volgt:

“Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Zelfs indien de verwerende partij in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid zou beschikken met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt dit niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert daarbij op de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé- leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan worden vastgesteld dat uit deze bepaling positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien.

Het bestaan van een gezinsleven tussen verzoekster en de heer Van Kerckhoven blijkt onomstotelijk uit de feiten en uit voorgaande uiteenzetting.

Verzoekster verblijft reeds verschillende jaren in België en heeft hier haar leven opgebouwd. Ze volgt met succes lessen in de Nederlandse taal, is geïntegreerd in haar omgeving en heeft hier een gezinsleven.

Er werd door de verwerende partij in de bestreden beslissing echter geen enkele afweging gemaakt betreffende het gezinsleven van verzoekster. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde

de concrete gezinssituatie van verzoekster in rekening genomen heeft bij het afleveren van de weigering tot verblijf en in het bijzonder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Rwanda. Ze heeft er geen familiaal leven of sociaal contact. Bovendien zou ze gescheiden worden van haar partner, welke hier steeds gewoond heeft en vast tewerkgesteld is. Rwanda is gelegen in een zeer onstabiele regio en is voor verzoekster, die reeds verschillende jaren hier verblijft en niet meer is teruggekeerd, geen 'thuisland' meer. Verzoekster heeft geen enkel perspectief in Rwanda."

2.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat haar gezinsleven met de heer Van Kerckhoven blijkt uit het dossier. Zij stelt verschillend jaren in België te hebben verbleven en hier geïntegreerd te zijn. Zij verwijt de verwerende partij geen belangenafweging te hebben gevoerd naar haar gezinsleven. Ze stelt niet te kunnen terugkeren naar Rwanda, daar dit een onstabiele regio is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat zij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in haar privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Zij stelt enkel dat zij niet kan terugkeren naar Rwanda, doch laat na haar blote bewering te staven met een begin van bewijs.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM."

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekster heeft de aanvraag ingediend als partner van een Belgische onderdaan. Er wordt niet betwist dat zij samenwonen.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Hoewel in de nota blijkt wordt gegeven van een aantal elementen die worden betrokken bij de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM –en hieruit blijkt dan meteen dat de verwerende partij van oordeel is dat een belangenafweging ter zake nodig is- blijkt op geen enkele wijze uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaats gevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijkt wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad kan voorts ook geen rekening houden met motieven die niet in het bestreden bevel werden vermeld. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). Door deze “motieven” pas in de nota op te nemen ontnaemt de verwerende partij verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 59).

2.2.4. Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij niet is overgegaan tot de afwegingen die krachtens artikel 8 van het EVRM moeten plaatsvinden, minstens daarover niet heeft gemotiveerd. Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2015 houdende het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS